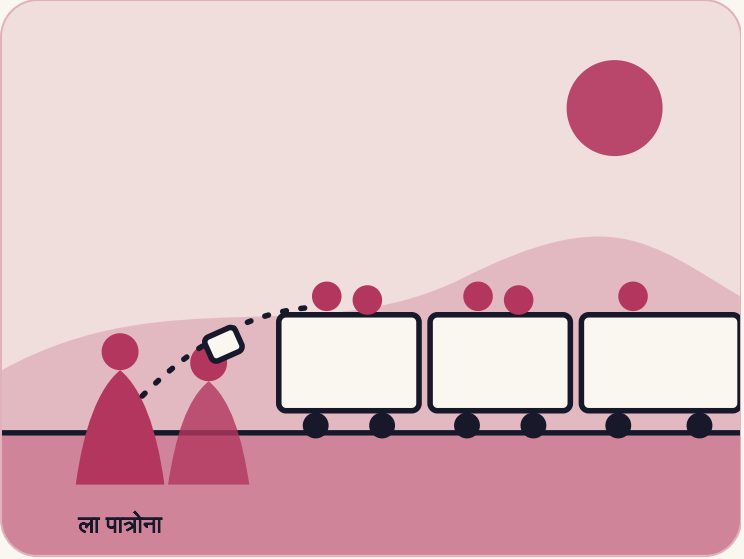

मेक्सिको

धावत्या ट्रेनला जेवू घालणाऱ्या स्त्रिया

1995 मध्ये मेक्सिकोतल्या एका गावातल्या स्त्रियांनी ट्रेनवर बसलेल्या भुकेल्या अनोळखी लोकांकडे भाकरी फेकली. त्या हे करतच राहिल्या.

कुठे ला पात्रोना, वेराक्रूझ

कोण लास पात्रोनास, ला पात्रोना गावातल्या स्त्रियांचा एक गट

केव्हा 1995 ते 2026

4 मिनिटांचे वाचन

गोष्ट

ला पात्रोना हे मेक्सिकोतल्या वेराक्रूझमधलं एक छोटं गाव आहे. त्याच्या भोवती ऊस उगवतो. तिथून मालगाड्या जातात, आणि अनेक गाड्यांच्या छतावर माणसं बसलेली असतात.

हे प्रवासी स्थलांतरित आहेत. बहुतेक जण ग्वाटेमाला, होंडुरास आणि एल साल्व्हाडोरहून येतात. ते उत्तरेकडे जातात, आणि अनेकांना अमेरिकेत पोहोचण्याची आशा असते. या गाड्यांना एक नाव आहे: ला बेस्तिया, म्हणजे “राक्षस.”

फेब्रुवारी 1995

फेब्रुवारी 1995 मधल्या एका दिवशी रोमेरो कुटुंबातल्या बहिणी भाकरी आणि दूध आणायला गेल्या. त्या रेल्वे फाटकावर एक गाडी जाण्याची वाट पाहत होत्या. छतावरच्या माणसांनी ओरडून सांगितलं की ते भुकेले आहेत.

आणखी डबे गेले, आणि आणखी आवाज आले. बहिणींनी भाकरी आणि दूध त्यांच्याकडे फेकलं.

घरी आल्यावर त्यांनी आपल्या आईला, लेओनिलाला सांगितलं. कुटुंबाने एकत्र बसून ठरवलं की हे पुन्हा करायचं. दुसऱ्या दिवशी त्यांनी जेवणाच्या सुमारे 30 पिशव्या फेकल्या. त्यांना गाड्यांवरच्या धोक्यांबद्दल माहीत नव्हतं. त्यांना फक्त भुकेली माणसं दिसली.

रुळांजवळचं एक स्वयंपाकघर

सुरुवातीला प्रत्येक जण आपापल्या घरी स्वयंपाक करायची. इतर स्त्रियाही सामील झाल्या, आणि शेजाऱ्यांनी अन्नधान्य दिलं. कुटुंबाने एका सामायिक स्वयंपाकघरासाठी जमीन दिली.

सगळ्यांनीच मदत केली नाही. काही लोकांनी त्यांच्या वाटेत अडथळे आणले. काही नवऱ्यांनी आपल्या बायकांना घरी राहायला सांगितलं. काही स्त्रिया टिकून राहिल्या, आणि त्या हे करत राहिल्या.

गाडीची शिष्टी वाजली की कुणीतरी ओरडतं, “बिऱेने त्रेन!” म्हणजे “गाडी येतेय!” स्त्रिया जेवणाचे खोके आणि पाण्याने भरलेल्या हातगाड्या घेऊन रुळांकडे धावतात. त्या जवळ उभ्या राहून आपले हात पुढे करतात. सुमारे दोन मिनिटांत सगळं संपतं.

देव मला जीवन देतोय तोपर्यंत, आणि स्थलांतर होत राहील तोपर्यंत, मला वाटतं मी इथे मदत करत राहीन.

नोर्मा रोमेरो, In These Times ला, 2012

1995

ज्या वर्षी हे सुरू झालं

~20

गटातल्या स्त्रिया, 2026

31 वर्ष

आणि अजूनही सुरू

अन्नापलीकडे

काम वाढत गेलं. स्त्रियांनी एक छोटा दवाखाना आणि एक घर उभारलं, जिथे स्थलांतरित विश्रांती घेऊ शकतील.

एके दिवशी एका तरुणाने आपल्या आजारी मंगेतरासाठी मदतीची याचना केली. पोलीस आपल्याला अटक करतील अशी नोर्मांना भीती वाटत होती. तरीही त्या मुलीला गाडीतून दवाखान्यात घेऊन गेल्या. तीन ठिकाणी तिच्यावर उपचार करायला नकार दिला. शेवटी नोर्मा तिला घरी घेऊन आल्या, आणि एका नर्सने मदत केली.

एका आठवड्यानंतर ती तरुणी बरी झाली. ती आणि तिचा मंगेतर पुन्हा गाडीवर चढले.

काळ बदलला आहे. 2014 मध्ये मेक्सिकोने फ्रॉन्तेरा सुर नावाचा एक कार्यक्रम सुरू केला. 2015 मध्ये गटाच्या 20 व्या वर्धापनदिनी फक्त एक स्थलांतरित गाडीवरून त्यांच्याजवळून गेला. आज किती जण प्रवास करतात याबद्दल बातम्या वेगवेगळ्या आहेत. नोर्मा म्हणतात की त्या मदत करत राहतील, कारण स्थलांतरित सीमेपर्यंत पोहोचण्याचे इतर मार्ग शोधतात.

एकतीस वर्षांनंतरही सुमारे 20 स्त्रिया अन्न घेऊन रुळांपर्यंत जातात.

केव्हा काय घडलं

- **1995** बहिणी गाडीवरच्या भुकेल्या माणसांकडे भाकरी फेकतात.
- **2012** पंधरा स्त्रिया एक स्वयंपाकघर, एक दवाखाना आणि एक विश्रांतीगृह चालवतात.
- **2014** मेक्सिको फ्रोंतेरा सुर कार्यक्रम सुरू करतो.
- **2015** 20 व्या वर्षी फक्त एक स्थलांतरित जवळून जातो.
- **2016** वेराकूझमधलं एक विद्यापीठ त्यांच्यासाठी सन्मान पदक जाहीर करतं.
- **2026** सुमारे 20 स्त्रिया अजूनही अन्न घेऊन रुळांपर्यंत जातात.

प्रकरण दुसरे

ही गोष्ट खास का आहे

कुणीही याचं नियोजन केलं नव्हतं. याची सुरुवात किराण्याच्या एका पिशवीने आणि भुकेच्या काही हाकांनी झाली. एका सवयीचं रूपांतर एका स्वयंपाकघरात, आळीपाळीने कामाच्या व्यवस्थेत आणि एका सार्वजनिक चळवळीत झालं.

हा काही उपाय नाही. एक सदस्य, हूलिया रामिरेझ, म्हणतात की स्थलांतरितांना आपल्याच देशात काम मिळालं असतं तर बरं झालं असतं, म्हणजे कुणालाच घर सोडावं लागलं नसतं.

आमचं मत

दया एक व्यवस्था बनली: एक स्वयंपाकघर, आळीपाळीने काम, आणि रुळांपर्यंतचा एक रस्ता.

प्रकरण तिसरे

आपण काय शिकू शकतो

1 जे दिसतं त्यावर काहीतरी करा

बहिणींना धोक्यांची कल्पना नव्हती. त्यांनी भूक पाहिली आणि भाकरी फेकली.

हे करून पाहा: या आठवड्यात तुम्हाला दिसलेली एक छोटी गरज निवडा, आणि तिच्यासाठी एक छोटी गोष्ट करा.

2 जे आहे त्यापासून सुरुवात करा

त्यांनी भाकरी आणि दुधापासून सुरुवात केली, मग भात, राजमा आणि टॉटिला.

हे करून पाहा: तुमच्याकडे आधीच जे आहे, जसं एक तास किंवा एखादं कौशल्य, त्याची यादी करा, आणि ते एका व्यक्तीला देऊ करा.

3 त्याला दिनक्रमाचा भाग बनवा

त्या जवळजवळ रोज लोकांना जेवू घालायच्या, स्वयंपाकघरात आळीपाळीने कामासह.

हे करून पाहा: मदतीच्या एका छोट्या कामासाठी दर आठवड्याची एक ठरलेली वेळ निवडा.

4 इतरांना सामील होऊ द्या

एका कुटुंबाचा गट झाला, आणि दुकानांनी आणि शाळांनी अन्न दिलं.

हे करून पाहा: जे काम तुम्ही आत्ता एकटे करता, त्यात एका व्यक्तीला सामील व्हायला सांगा.

मनात ठेवण्यासारखा एक विचार

तुमच्या हातात जे आहे, त्यानेच मदत करा.

स्रोत (इंग्रजीत)

In These Times

[The Patrons of Veracruz](#)

Comboni Missionaries

[Mexico: Solidarity Without Borders](#)

VICE

[These Women Are Feeding Central American Immigrants Atop a Speeding Train](#)

BELatina

[Meet Las Patronas, the Mexican Women Who Have Fed Migrants From a Moving Train](#)

तथ्य-तपासणी टीप: सुरुवात कशी झाली याबद्दल स्रोतांमध्ये फरक आहे. In These Times फाटकावरच्या दोन बहिणींची, बेर्नार्दा आणि रोसा यांची नावं देतं. Comboni नोर्माना तिसरी बहीण म्हणून उद्धृत करतं, ज्यात रोसा भाकरी फेकतात. Vice म्हणतं की नोर्माना किराणा देऊन टाकला. गोष्टीत फक्त 'रोमेरो कुटुंबातल्या बहिणी' असं लिहिलं आहे. पहिल्या दिवशी सुमारे 30 पिशव्या (Comboni, BELatina) किंवा 25 डबे (Vice) सांगितले आहेत. गटात 15 (2012), 14 (2015) आणि सुमारे 20 (2026) स्त्रिया सांगितल्या आहेत. रोजच्या जेवणांच्या आकड्यांमध्ये खूप फरक आहे, म्हणून कोणताही आकडा दिलेला नाही. फ्रोंतेरा सुरनंतर Vice ने गाडीवर एक स्थलांतरित पाहिला (2015), Comboni म्हणतं की गाडीने प्रवासाला बंदी आहे, आणि BELatina (2026) म्हणतं की हजारो लोक अजूनही प्रवास करतात. मंगेतराची गोष्ट नोर्माचं स्वतःचं कथन आहे. "आमचं मत" असलेल्या ओळी आमचं स्वतःचं विश्लेषण आहे. बाकी सर्व माहिती वरील स्रोतांमधून घेतली आहे.